

DILLUNS

La porta vers la llum?

Esperança Sóc

La travessia pel desert ha fet la seva primera parada, potser és la definitiva, almenys això és el que esperem. Mesos i mesos de sorra, sorra i més sorra, i ni tan sols un miratge mínimament atractiu ens han dut fins a una agonia en forma d'espectacle mediàtic. En Dalmases i en Cornellas són de vacances en un balneari, fent cura de repòs dels darrers anys d'estrès posttraumàtic; salut companys! Agafeu forces que el curs vinent hem de triomfar, comptem amb vosaltres perquè ens expliqueu meravelles del nostre equip!

Estem canviant. Hem tingut fins i tot candidats per donar i per vendre. Tots ells amb coses amb comú: per exemple una butxaca difícilment comparable a la de la resta de mortals i, per tant, una quantitat de temps lliure insospitadament gran com per viatjar, assistir a reunions i gestionar un monstre per qui tothom sospira treure'n algun partit.

Considero que fins i tot m'ha semblat que aquesta campanya ha estat més atractiva que les pròpiament polítiques que anem tastant aquests darrers mesos (i el que ens queda!). Perquè hi ha hagut una mica de tot, fins i tot debats!! Una cosa que en la democràcia que tenim sembla que fins i tot tendia a desaparèixer...

S'han fet insults xenòfobs tipus anys trenta; s'han fet promeses inacomplibles per a gaudi de la competència de sempre, que primer ha rigut i després ens ha fotut els cromos que ensenyàvem; s'han tret de l'armari vells monstres del passat i velles glòries en declivi esportiu. Ha valgut una mica tot i malgrat tot la sensació és que tothom s'ho ha pas-

sat la mar de bé, tothom ha guanyat (com sempre!), i sembla que tothom se n'ha anat a casa amb el sarró ple (s'ha assolit la fama i la possibilitat de cobrar a partir d'ara com a tertulià amb coneixement de causa). Tots, tots menys en Bassat i el seu equip de figures.

El que m'interessa de tot plegat però, lluny de nostàlgies o rancúnies, és que, esportivament (i políticament?), qui hi ha darrere Laporta és l'esperit del *dream team*, el referent de tot culé que es tingui per un xic intel·ligent. Cal reprendre aquell esperit, aquella màgia, aquella mala llet amb el contrari fent-lo córrer i córrer sense veure la pilota. Cal recuperar el caràcter de guanyador, el respecte a Europa.

I aquí és on tindrem el gran problema, la gran paradoxa: com ens ho farem a aquestes alçades i amb la caixa buida i foradada per tot arreu, per crear un gran equip? Quants anys necessitarem per tornar-nos a motivar per xalar? D'on sortiran els

diners? Quina mena de tria faran? Podríem començar per acordar que aquest Beckham, o com s'escrigui aquesta barbie, que ha fet guanyar les eleccions es quedi a casa o a Chamartín? Crec que aquí ens calen altres coses molt més urgents que les que ens possibilitin guanyar diners per les samarretes. Us imagineu: "Quina samarreta vols nen, la del Beckham o la del Reizinger, o la del Sorín, o la de..." Cal fer dissabte, dissabte de canvi de temporada, roba d'hivern per roba d'estiu.

Tenen feina, fan cara de saber què fer. Que ho facin. Estem farts de xapapot, de prestige, de maletins socialistes (?), d'insults constitucionalistes (?), de bigotis cada vegada més sospitosos, de ressons de Van Gaal, de fer pena i no poder-hi fer res.

Canya, nois, canya!

